

»Jeg har ikke anet, hvad jeg gik ind til. Tyve Gange om Dagen staar jeg i Begreb med at begaa Selvmord.«

»Men jeg forstaar det ikke. Grev Rønnovs har dog netop Ord for at være meget elskværdige Folk.«

»Elskværdige ... derom har jeg ingenting sagt. Himlen bevare min Mund! Men Greven er 82, og hans Søstre, de to Komtesser, har med Respekt at sige heller ikke været unge i denne Kongefamiljes Tid. Og anden Ungdom er der overhovedet ikke i en Fjerdingvejs Omkres. Saa hører Familien ovenikøbet til den indre Mission ... til den allerinderste Mission. Nu be'r jeg Dem, Frøken Abildgaard! Kan De tænke Dem mig ved en Morgenandagt? Og det er meget lidt velset, dersom man ikke møder baade til Morgen- og Aftensangen sammen med alle Tjenestefolkene. Disse Missionsfolk er jo i det hele saa uhyre sensible. Allersværest er det næsten med denne Bordbøn, som Greven altid selv læser. Forleden ved Middagsbordet gjorde han den aldeles ubeskrivelig lang, og jeg tillod mig saa i allerstørste Ærbødighed den stiltfærdige Bemærkning, at Suppen vistnok blev kold. Saa skulde De have set den Gamle! Han blev aldeles vild.«

»Det var da ogsaa meget upassende sagt.«

»Synes De virkelig? Men finder De dog ikke, at det er en Smule hensynsløst at lade sine Gæster